

γνώση τὰς παρισυνάξας ἐφημερίδας, σπα-
νίως, καὶ εἰς σπουδαίας περιστάσεις, ἤ-
κουον τὴν φωνὴν του. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν
ὁ Φουζερέλ ἐσύχναζεν εἰς τὸ *Kafereion*
τῆς *Πόλεως* εἰς τὴν γωνίαν τῆς μικρᾶς ὀ-
δοῦ, παρὰ τὴν ἐκκλησίαν. Μετέβαινε καθ'
ἐκάστην, μετὰ τὸ φαγητόν, κατὰ τὴν αὐ-
τὴν στιγμήν· ἐκάθητο πάντοτε εἰς τὴν
αὐτὴν τράπεζαν, ἔμενεν ὠρισμένως ὥρας
καὶ ἀπῆρχετο κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν
μεταβαίνων εἰς τὴν ἐν τῇ παλαιᾷ ὁδῷ
τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου οἰκίαν του. Ἡ τρά-
πεζα εἰς ἣν ἐκάθητο οὐδέποτε κατελαμ-
βάνετο ὑπ' ἄλλου. Ἄν πρὸ τῆς ἀφίξεως
τοῦ Φουζερέλ, ἔμπορος τις νεήλυς ἐν Βερ-
νῶν, ἡ διαβάτης τις ἐλάμβανε θέσιν ἐν
τῇ γωνίᾳ, ὅπου συνήθως ἐκάθητο ὁ ἀρ-
χαῖος στρατιώτης, ὁ ὑπηρέτης τοῦ κα-
φενείου πλησιάζων τῷ ἔλεγε χαμηλο-
φῶνως.

— Εἶνε ἀδύνατον, κύριε, νὰ μέινετε
εἰς τὴν θέσιν αὐτήν, εἶνε ἡ *Τράπεζα τῶν*
Λογαγῶν.

Ἦτο διάσημος ἐν τῷ *Kafereio* τῆς
Πόλεως ἡ τράπεζα τῶν λογαγῶν, καί-
τοι δὲ ὁ Φουζερέλ ἤρχετο μόνος, ἐκα-
λεῖτο οὕτω διατηροῦσα τὴν ἀνάμνησιν ἐ-
τέρου στρατιώτου, τοῦ συντρόφου τοῦ
Φουζερέλ, ὅστις καὶ αὐτὸς ἄλλοτε ἐκά-
θητο πρὸ τῆς μαρμαρίνης ἐκείνης τραπέ-
ζης πᾶσαν ἐσπέραν. Ἡ Βερνῶν ἐπὶ πολὺ
εἶχεν ἴδει αὐτοὺς πάντοτε ἐν τῇ ἰδίᾳ θέ-
σει καὶ ἐν τῷ αὐτῷ καφενεῖῳ, συστρέφον-
τας ὑπὸ τὰς χεῖρας τοὺς κύβους τοῦ δό-
μινο, ἡ ἀνάπτοντας ὀλίγον οἰνόπνευμα,
καὶ θεωροῦντας ἀφῶνως τὴν λάμψιν ἐ-
κείνην ἣτις ἀνίσχυρος, ἐσθέννυτο πάραυτα
καθὼς ἐσθέννυται τὸ γῆρας. Δὲν ἦσαν ἰ-
διότροποι, καίτοι γέροντες· δὲν παρεδί-
δοντο ὅμως εὐχαρίστως εἰς ὁμιλίαν. Ἡρ-
κουν αὐτοὺς αἱ λέξεις αἱ ἀναπολοῦσαι
τὰς ἀναμνήσεις τῶν παρελθόντων, τὴν
ἡχὴ τῆς μάχης, τὰ πρόσωπα τῶν ἀπο-
θανόντων φίλων. Τὸ πᾶν δι' αὐτοὺς ἦτο
ἡφιλία τῶν καίτοι δὲ ὀλίγον εὐτυχεῖς
καὶ κατεληγμένοι ὑπὸ τῶν δεινῶν τοῦ
γῆρατος, εὗρισκον καλὴν τὴν κατὰ-
στασιν αὐτῶν.

Ὁ Φουζερέλ καὶ ὁ Μπλαπέρ, ὡς ἀρχαῖοι
φίλοι, ὁμίλουν εἰς ἐνικὸν πρὸς ἀλλήλους.
Εἶχον γνωρισθῇ εἰς τὸ αὐτὸ σύνταγμα
τῆς γραμμῆς καὶ ταῦτοχρόνως σχεδὸν εἶ-
χον μεταβῇ εἰς τὸν αὐτὸν λόχον τῶν γρε-
ναδιέρων τῆς παλαιᾶς αὐτοκρατορικῆς
φρουρᾶς. Ὁ Φουζερέλ ἦτο Νορμανδός· εἶ-
χεν ἀναχωρήσει νεότατος ἐκ τῆς πατρί-
δος τοῦ Πρεσανῦ, ἣτις εἶνε μικρὸν χωρίον
εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Βερνῶν, καὶ ὅπερ ἄ-
γνωστον διατὶ ὀνομάζεται ὑπερήφανον, καὶ
ὡς ἐθελοντὴς γενναίως μαχόμενος, μὴ φει-
δόμενος ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ, οὔτε τοῦ αἵ-
ματος αὐτοῦ οὔτε τῶν κόπων, εἶχεν ἀπο-
κτήσει διὰ τῆς λόγῃς καὶ τοῦ ξίφους τὰς
ἐπωμίδας τοῦ λοχαγοῦ. Ὁ Μπλαπέρ εἶχε
πράξει τὸ αὐτὸ ἀφικόμενος εἰς τὸν αὐτὸν
σκοπὸν διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ. Ὑῖος ἀλιέως
ἐκ Λορμῶν πλησίον τοῦ Βορδώ, ὡς ὁ Φου-
ζερέλ, κατήγετο ἐκ νορμανδικῆς ἀγροτικῆς
οἰκογενείας, εἶχεν ἀφιέρῳσι τὸν βίον του

εἰς τὴν Γαλλίαν ἣν τότε Ναπολεὼν ὁ πρῶ-
τος ὤθει πρὸς πάντας τοὺς πολέμους, κεν-
τῶν μέχρις αἵματος τὸν πολεμικὸν τοῦτον
ἵππον. Μετὰ τοὺς μόχθους τοῦ εἶχεν εὗρει
ξίφος λοχαγοῦ, τὸ παράσημον, καὶ με-
τρίαν σύνταξιν, ἣτις μόλις τῷ ἤρκει.
Ἀλλὰ πάντοτε, ὁ Μπλαπέρ, ὡς ὁ Φουζε-
ρέλ, ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῆς ζωῆς ἢ
τοῦ θανάτου του.

Παραπλεύρως, οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες ὡς
στρατιῶται σταθεροί, εἶχον εὐρεθῇ εἰς τὰς
τελευταίας μάχης τῆς αὐτοκρατορικῆς, ἐν
Γερμανίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, καὶ μετὰ τὴν ἐπ'-
ἀνόδον ἐκ τῆς νήσου Ἑλλάδος ἔχυσαν τὸ
αἷμα αὐτῶν εἰς τὸ Βατερλώ, εἰς τὴν ὑψί-
στην καὶ ἐσχάτην στιγμήν τοῦ ψυχρορρα-
γούντος κατακτητοῦ. Ἀμφότεροι οἱ λοχα-
γοὶ ἐπειράθησαν ἐκεῖ ὅτι ἄνθρωπος δύνα-
ται νὰ πειραθῇ ὅπως μὴ ἐπιζήσῃ. Πληγω-
μένοι καὶ ὡς νεκροὶ ἀφεθέντες εἶχον πέσῃ
μὲ τὰ τελευταῖα τετράγωνα καὶ τὰ κυανὰ
αὐτῶν ἐνδύματα περιστοιχούμενοι ὑπὸ σω-
ροῦ ἐρυθρῶν ἐνδυμάτων. Εἶτα, τὴν ἐπ' αὐ-
ρίον τῆς ἀναρρώσεως εὗρον καθήμενον βρ-
σιλέα ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου, τοῦ
θρόνου ὃν ἐπὶ τοσοῦτον διὰ τῶν ἀνδρείων
αὐτῶν βραχιόνων εἶχον ἐνισχύσει, τὴν
λευκὴν σημαίαν καταλαβοῦσαν τὴν θέσιν
τῆς τριχώμου, νέας στολάς, καὶ Σουηδοῦς
οἰτινας ὠνόμαζον τοὺς στρατιώτας τοῦ
Μιλῶ καὶ τοῦ Νέυ «Ληστάς τοῦ Λήρου».
"Ονειρον ἐξαφρυσθέν!

Τότε οἱ δύο φίλοι παρετήρησαν ἀλλή-
λους κινουῦντες τὴν κεφαλὴν. Ἐν πληρεῖ
ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα ἐτῶν εὐ-
ρίσκοντο ἀπόμαχοι, ἀνευ θέσεως, ἀνευ ἐλ-
πίδος μὲ μικρὰν σύνταξιν, ἣτις γλίσχρος
ἐπλήρωνεν αὐτοὺς τὴν ἱερὰν τιμὴν τῶν
πληγῶν τῶν, Τί νὰ πράξωσι, καὶ ποῖαν
ζωὴν θὰ διαγάγῳσιν ἐν τῇ νέᾳ ἡδὴ Γαλ-
λίᾳ οἱ δύο ἐκεῖνοι στρατιῶται, τοὺς ὁ-
ποίους ἤρξαντο νὰ ὑποπτεύωνται, καὶ
τοὺς ὁποίους οἱ μὲν ἐκάλουν Βοναπαρτι-
στάς, οἱ δὲ Ἰακωβίνους; Ὁ Φουζερέλ
καὶ ὁ Μπλαπέρ παρηγορήθησαν λέγοντες
ὅτι ἡ βασιλεία τῶν Βουρβόνων δὲν ἡδύ-
νατο νὰ διαρκέσῃ καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ πε-
ριμείνωσι. Τότε ἐζήτησαν μίαν γωνίαν
τῆς μεγάλης ταύτης χώρας ὑπὲρ ἧς τό-
σον ἀνδρείως εἶχον ἀγωνισθῇ, μίαν γω-
νίαν εἰς τὴν ὁποίαν νὰ καταφύγῳσι, νὰ
ἀναπαυθῶσι, νὰ ὑπομείνωσιν. Εἵκοσιν ἔτη
παρήλθον ἀφ' ὅτου ἐγκατέλειψαν ὁ εἰς
τὰς μηλέας του, ὁ ἕτερος τὰς ἀμπέλους
του. Εἵκοσιν ἔτη ἀφ' ὅτου διὰ μέσου τοῦ
κόσμου διήγον βίον πλανωδίων ἵπποτων,
βδίδοντες πάντοτε, οὐδέποτε ἀναπαύο-
μενοι, ἡττημένοι ἢ νικηταί, εἰσερχόμενοι
προπορευομένης τῆς μουσικῆς εἰς τὰς κα-
τακτηθείσας πρωτευούσας, καὶ τὴν ἐπ' αὐ-
ρίον διαφιλονεικοῦντες κατὰ τοῦ Κοζάκου
ἢ Πρώσσου τὴν γῆν τῆς Γαλλίας, ἣτις
εἶχε ποτισθῇ ἄπασα διὰ γαλλικοῦ αἵμα-
τος. Εἵκοσατεῖς πορεῖται καὶ μάχαι! Εἰς
διάστημα εἵκοσιν ἐτῶν αἱ ἐπίαι κενοῦνται
καὶ οἱ γέροντες ἀποθνήσκουσιν. Οὐδέτερος
αὐτῶν εὗρεν ἵχνος παρελθόντος. Εἰς τὴν
θέσιν τῆς ἐν Λορμῶν μικρᾶς οἰκίας ὁ Μ-
πλαπέρ εὗρε ξενοδοχεῖον νεωστὶ ἐκτισμένον

καὶ χρησιμεῖον ὡς σταθμὸς εἰς τὴν ἄμα-
ξαν τοῦ Βορδώ.

Ὅπόταν ὁ Φουζερέλ ἐζήτησεν ἐν Πρε-
σανῦ εἰδήσεις περὶ τῶν συγγενῶν του, οἱ
καίτοι ἀνθρώπων τὴν μνήμην τῶν καὶ
ἔλεγον:

— Ναί, ἤκουσα νὰ ὁμιλοῦν περὶ αὐ-
τῶν! . . . Ἀφῆκαν τὸν τόπον καὶ ἐκα-
τοίκησαν εἰς τὸ Πασύ, ὅπου καὶ ἀπέθανον.

Ἰδοὺ τί ἔμενε εἰς τοὺς δύο φίλους·
ὀνόματ' ἐπὶ λίθου εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ
χωρίου. Βλέποντες λοιπὸν ὅτι ἦσαν ἀνω-
φελεῖς καὶ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπεφάσι-
σαν νὰ ζήσωσιν ὁμοῦ, ὁ εἰς παρὰ τὸν
ἄλλον, ὡς στρατιῶται εἰς τὴν γραμμὴν.
Δὲν ἐχωρίσθησαν πλέον. Ὁ Φουζερέλ ἔ-
παισε τὸν Μπλαπέρ νὰ κατοικήσωσιν εἰς
Νορμανδίαν καὶ ἐξέλεξαντο τὴν ἡσυχον
καὶ θελκτικὴν μικρὰν τῆς Βερνῶν πόλιν,
ὅπου ἐνώσαντες τὰς μικρὰς τῶν προσό-
δους, ἄλλως τε εἰθισμένοι πρὸ πολλοῦ εἰς
τὰς στερήσεις, ἔζων ἀνέτως. Ἦτο ἡ τε-
λεῖα ἀνάπαυσις μετὰ τὴν μεγάλην τα-
λαιπωρίαν. Πόσον διάφορος ἡ νέα αὐτῇ
ζωή! Τὰ ἔτη ἔρρεον ἐν μακράς ἡμέραις
ὡς αἱ νύκτες τοῦ χειμῶνος, φέροντα πᾶν-
τοτε τὰς αὐτὰς ἐνσυχολήσεις, τὰς αὐτὰς
ὁμιλίαν, τοὺς αὐτοὺς περιπάτους. Ἡ πό-
λις μὲ τὰς γραφικὰς αὐτῆς ὁδοὺς, ὅπου
πολλοῦ συναντῶνται ἴχνη τοῦ παρελ-
θόντος, εἶνε ἐκ τῶν πόλεων εἰς ἃς εὐχα-
ρίστως μένει τις πρὸς ἀνάπαυσιν. Ὁ Ση-
κουάνης ἡρέμα ῥεεῖ ὑπὸ τὴν λιθίνην γέ-
φυραν. Καπνοὶ ὑγιεῖς καὶ ἀρωματώδεις
ἐξέρχονται ἀπὸ τῆς στέγης τῆς Βερνῶν
καὶ τοῦ Βερωνέ, χωρίου ἀπέναντι τῆς
πόλεως καὶ εἰς τὴν ἀντίθετον τοῦ ποτα-
μοῦ ὄχθη. Φαιδρὰ πρόσωπα προβαλλου-
σιν εἰς τὰ παράθυρα τῶν φαίων οἰκιῶν.
Οὐδεμίαν κίνησιν πυρετώδους παρουσιάζε-
ται. Μόλις στρατιῶται τινὲς προξενοῦσιν
περισσότερον θόρυβον, βδίδοντες ἐπὶ τοῦ
λιθοστρώτου· ὁ πληθυσμὸς οὗτος ὃν ἀπο-
τελοῦσι κτηματῆται, ἐρκαται τῶν ἀνθέων,
ἀρχαῖοι στρατιῶται ἀπόμαχοι, διΐχει ἡ-
ρέμα ὑπὸ τὴν νορμανδικὴν ἀτμόσφαιραν.

— Θὰ ἐδίδον τοὺς καλλιτέρους οἶνους
τοῦ Εὐρου καὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Ὠζ, διὰ
δύο βαρέλια Μεδῶν, ἔλεγον ἐνίοτε ὁ Μ-
πλαπέρ εἰς τὸν Φουζερέλ. Ὁμολογῶ ὅμως
ὅτι ζῇ τις καλὰ ἐν Νορμανδίᾳ, καὶ ὅτι
γρησκαίει εὐχαρίστως.

Ἡ γὰρ ἐν τούτοις τῶν δύο ἀξιομα-
τικῶν δὲν ἦτο μεγάλη, ἄπασα δὲ αἱ δια-
σκεδάσεις αὐτῶν συνίσταντο εἰς τὸ νὰ
διασχίζωσι τὰς μεγάλας ὁδοὺς, τὴν δεν-
δροστοιχίαν τῆς Μαιζονέτ, μέχρι τέλους
τῆς δενδροφύτου ὁδοῦ, ἣτις ἀκολου-
θεῖ παραπλεύρως τὴν αἰμασίαν τοῦ περι-
βάλου τοῦ Βιζύ. Εἶτα προεχώρουν βδίδ-
ζοντες πάντοτε, καὶ μόνον ἰστάμενοι
ἐνίοτε ὅπως χαράζωσιν ἐπὶ τοῦ χώματος
τὸ σχέδιον μάχης περὶ ἧς ἡ φιλονεικία,
εἰσέρχοντο εἰς τὸ δάσος, σταματοῦντες
ὑπὸ τὰ μέγιστα δένδρα τοῦ Βαλμέ. Εἶτα
ἐπανάρχοντο, ὁμιλοῦντες πάντοτε, εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον Ἑδρέ, ὅπου ἔτρωγον, χαιρε-
τῶντες καὶ καθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν·
ἐνταῦθα μᾶλλον ἤκουον ἢ ἐλάλουν. Μετὰ

τὸ γεῦμα ἐδίπλωνον τὸ χειρόμακτρον, ἐχαιρέτιζον καὶ πάλιν, καὶ μετέβαινον εἰς τὸ καφενεῖον, ὅπου παίζοντες δομινὸν, περιέμεναν ὅπως τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας σημάνη ἐνάτην. Πάραυτα τότε ἐπέστρεφον εἰς τὸν οἶκόν των, ἐλάμβανον τὸ παρὰ τὴν κλίμακα κηρίον, καὶ θλίβοντες τὰς χεῖρας, ἀνήρχετο ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιόν του, βλέποντες καθ' ὕπνον τὰς παρελθούσας κατακτήσεις καὶ τὰς μαρναθείσας δόξας.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ Βατερλώ ἤλπιζον ὅτι ἡ κυβέρνησις τῶν Βουρβόνων θὰ ἦτο προσωρινή, καὶ περιέμενον ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὅπως σύρῃσι πάλιν τὸ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον κρεμάμενον ξίφος των. Ἀρχαῖον δημοκρατικὸν αἶσθημα τοῖς ἔλεγεν ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἐνάτος δὲν θὰ ἐβασίλευεν ἐπὶ πολὺ. Ἐν τούτοις τὰ ἔτη ἐξηφανίζοντο, ἐπέρων, ἔφρευγον· οἱ δύο λοχαγοὶ ἡσθάνοντο ὅτι ἐγήρασκον, ἐνῶ ὁ Κάρολος δέκατος, διαδεχόμενος Λουδοβίκον τὸν ἐνάτον, ἐξηκολούθει βασιλεύων.

— Τί νὰ γείνη, ἔλεγεν ἐνίοτε ὁ Φουζερέλ, τὸ πᾶν ἐτελείωσε, καλὲ μου Μαλαπέρ· δὲν θὰ διοικήσωμεν πλέον στρατιώτας· πρέπει νὰ ἀφίσωμεν τὴν θέσιν εἰς τοὺς ταχυτέρους, οἱ ρευματισμοὶ ἔρχονται! . . . Ἄλλως τε ἐσυνειθίσκαμεν καὶ εἰς τὴν ἀργίαν· ὁ ἄηρ τοῦ στρατῶνος θὰ μᾶς φανῇ ἤδη πολὺ βαρὺς! Χαίρετε ὠραῖαι ἡμῶν ἐλπίδες, πτωχέ μου φίλε! Θὰ ἀποθάνωμεν λοχαγοί. Δὲν εἴμεθα πλέον χρήσιμοι διὰ τίποτε. Ἡ παροιμία λέγει: ὁ ἀρχαῖος στρατιώτης εἶνε γήρακτον ζῶν!

Ὀλίγου δεῖν μετὰ τὸ 1830 νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Ὅντως ὅμως εἶχον συνειθίσει εἰς τὸν ἥρεμον βίον, εἰς τὴν γωνίαν των, εἰς τὸ κοράσιον ὅπερ ἐμεῖδία καὶ ἐξήγαγε τὴν κεφαλὴν του μετὰ τῶν γαστρῶν, εἰς τὴν καφεπώλιδα ἣν ἐχαιρέτων καὶ ἥτις τοὺς ἐσέβετο, εἰς τοὺς χαιρετισμούς των διαβαστῶν οἵτινες ὑπεκλίνοντο πρὸ των «λοχαγῶν», εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, εἰς τὴν καθήμερινήν ταπεινὴν εὐτυχίαν, ἐν γένει εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ βίου ὅπερ λικνίζει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀποσοῇ τὰς φροντίδας του. Δὲν ἐτόλμησαν νὰ καταλείψωσι πάντα ταῦτα. Ἡ ἡλικία τῶν ταραχῶν εἶχε παρέλθει. Ἡδὴ ζῶντες εἰς τὸ παρελθὸν ἤρουν αὐτοῖς αἱ ἀναμνήσεις των. Μετὰ τὴν πυρετώδη λοιπὸν πρὸς τὰ στρατιωτικὰ κλίσειν των, ἐξηκολούθησαν τὴν ἐπαύριον τοῦ Ἰουλίου, τὸν γαλλήνιον αὐτῶν βίον, καὶ πάντοτε μειδιῶντες, σιωπηλοὶ καὶ συμπαθητικοί, προσήρχοντο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Ἐβρὲ ἢ εἰς τὸ Καφενεῖον τῆς Πόλεως εἰς τὴν «Τράπεζαν τῶν Λοχαγῶν».

Οἱ δύο οὗτοι στρατιῶται, εἰθισμένοι νὰ περῶσιν ὁμοῦ τὰς ἡμέρας των καὶ ἀποφασίσαντες νὰ συναποθάνωσιν, οἱ δύο οὗτοι φίλοι διέφερον ἀλλήλων καὶ φυσικῶς καὶ ἡθικῶς. Ἰσως ἡ διάπυρος καὶ μακρὰ αὐτῶν φιλία παρήχθη ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τῶν χαρακτῆρων των. Ὁ Φουζερέλ, ὑψηλός, ἰσχυρότατος, τὸ πρόσωπον ὀλίγον χλωμὸν καὶ τὴν γενειάδα φαίαν

ἔχων, ἦτο αὐστηρότερος, ἀλλ' ὄχι καὶ ιδιότροπος ὡς ὁ σύντροφός του Μαλαπέρ. Οὗτος, ὑψηλὸς ἐπίσης, ἀλλὰ παχύσαρκος καὶ αἱματώδης, ἐμεῖδία καὶ ἡστέιζετο εὐκολότερον. Ὡς πρὸς τὰς ἐξείς των ὅμως ἡ διαφορὰ τῶν κράσεων δὲν ἦτο μεγάλη. Ὁ Φουζερέλ ἡγάπα πολὺ τὸν καπνὸν καὶ ἀκαταπαύστως ἐκάπνιζε, τὸ πρῶτ' εἰς τὸ παράθυρον, τὴν ἡμέραν εἰς τὸν περιπάτον, τὸ ἑσπέρας ἀναγινώσκων. Ὁ Μαλαπέρ ἐξωμολογεῖτο ἐν μικρὸν τοῦ ἀμαρτήμα, τὸν ἔρωτ' αὐτοῦ πρὸς τὸν εὐώδη οἶνον καὶ τὸν τῆς Χερσονήσου. Ὑπὸ τὸν μέγαν του μύστακα συνέπτυσσε μεθ' ἡδονῆς τὰ χεῖλη ὅπταν ἐγεύετο καλοῦ τινοῦ οἴνου. Ὁ Φουζερέλ πολλάκις τὸν ἐπέπληττε γελῶν, διότι ἦτο «ἡδυπαθής». Ἡ κλίσις ὅμως τοῦ λοχαγοῦ πρὸς τὸν καλὸν οἶνον οὐδέποτε κατήντα ἐλάττωμα· ἐδείπνα κακῶς ὅμως ὁ Μαλαπέρ ἂν πρὸ τοῦ φαγητοῦ δὲν ἤνοιγε τὴν ὄρεξιν διὰ τῆς μάλαγας, καὶ ἂν εἰς τὰ μέσα τοῦ φαγητοῦ δὲν τῷ προσέφερον ποτήριον μαδέρας.

— Ἀνάμνησις τῶν εἰς Ἰσπανίαν καὶ Πορτογαλίαν ἐκστρατειῶν, ἔλεγε γελῶν.

Ὁ Φουζερέλ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Μαλαπέρ διὰ τὰς δαπάνας ταύτας, διότι καὶ αὐτὸς ἐξώδευε τὰς οικονομίας του ἀγοράζων ξένους καπνοὺς καὶ πίπας διαφόρους, τὰς ὁποίας εἶχεν ἐντὸς τοῦωματίου του τοποθετήσει κατὰ τὸ μέγεθος των ἐπὶ σανίδος, ἣν ἐκάλει «Μουσεῖον του».

Οὐδὲν ἄλλο ἐλάττωμα ἡδυνάτό τις νὰ εὕρῃ εἰς αὐτούς, ὅσον καὶ ἂν ἀνεζήτηι. Γέροντες ἤδη, ἀφοῦ ἐκατοντάκις ἐκινδύνευσαν νὰ φρονεθῶσιν, οὐδέποτε εὐρόντες ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν ἐξ μηνῶν βίον ἥρεμον καὶ σπαταλήσαντες τὰς ὥρας ἐκεῖνας κατὰ τὰς ὁποίας λέγομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ὅπως ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾶται, γείνη πατήρ καὶ γηράσκῃ βλέπων νὰ αὐξάνωνται μικρὰ ὄντα ἅτινα θὰ γείνωσιν ἄνδρες· ἀφ' οὗ ἀφῆκαν μέρος τῆς καρδίας καὶ τοῦ αἵματος αὐτῶν εἰς τὰς βάρους τῆς ὁδοῦ, εὐρίσκοντο ἄνευ τέκνων, ἄνευ ἄλλων ἀναμνήσεων ἐρωτικῶν εἰμῇ τοὺς ἐλαφροὺς των ἔρωτας ὅπταν ἦσαν ἐν τῷ στρατῷ, ἀπηυδαῖστοι πλέον καὶ λησμονηθέντες, καὶ μόνον εἰς τὸ καταφύγιον αὐτῶν, εὐτυχεῖς ὅμως καὶ ἥρεμοι, ἄνευ ἐπιθυμιῶν, βέβαιοι δὲ ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὸ καθήκον των ὅπερ πᾶς ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ. Ἐλέγον ὅτι ἦσαν ἐξ ἐκείνων οἵτινες δι' οἰκογένειαν ἔχουσι τὴν πατρίδα καὶ διὰ νόμον τὴν αὐταπάρησιν. Στρατιῶται, εἶχον ἐνεργήσῃ ὡς στρατιῶται, καὶ εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς θυσίας, ἐκάθηντο ἡδέως ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐπαναλαμβάνοντες ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἀναπαυθῶσι μετὰ τὴν καλὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἡμέρας των. «Ἀφοῦ ἐβασίσαμεν καλὰ τὸν δρόμον μας, δυνάμεθα ἤδη νὰ ἐκτείνωμεν τὰς ὀκνηρὰς κνήμας!» Καὶ ἔμενον ἐκουσῶς ἐν τῇ σκιά των, σιωπηλοὶ, ταπεινοί, ἀγωνιστοὶ, εὐλαβῇ συντρίμματα μεγάλου ναυαγίου.

Ἄλλως τε ἔμενον αὐτοῖς βαθὺς ἔρως, παρηγορία ὑψίστη ἐξ ἐκείνων αἵτινες

ἀρκοῦσι νὰ πληρώσωσι βίον ὀλόκληρον.

Πεσόντες εἰς Βατερλώ, εἶχον σφραγίσαι τοῦλάχιστον τὸ στάδιον αὐτῶν διὰ πράξεως ἐξόχου ἀφοσιώσεως, ἥτις κατὰ πάντα ἡνυχάριστε τὴν συνειδήσιν των καὶ ὡς στρατιωτῶν καὶ ὡς πολιτῶν, καὶ ἀκτὶς ὑπερηφανίας διήρχετο ἐκ τῶν ὀμμάτων των ὅπταν ἐνεθυμοῦντο ταύτην.

Ἦτο αὕτη ἡ προσφιλεστέρα τῶν ἀναμνήσεων αὐτῶν.

Βατερλώ! Εἰς ἄλλους τὸ ὄνομα τοῦτο θὰ προυξάνει τὴν ἐρυθρίαν τῆς αἰσχύνης. Ἐκεῖνοι, ὑπὸ τὴν βοῶσαν ὀργὴν ἣν ὑπεκίνει ἡ ἡχὴ τῆς ζοφερᾶς ἡμέρας, ἐπανέυρισκον τὴν πικρὰν παρηγορίαν ἐκείνων, οἵτινες ἀφανῶς, ἀλλὰ στωικῶς ἐκπληροῦσι τὸ ἑαυτῶν καθήκον ἐν τῷ μέσῳ τρομερᾶς καταγίδος.

Β'

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, 18 Ἰουνίου 1815, καθ' ἣν ἡ καταπληκτικὴ τύχη τοῦ ἀνδρὸς ὅστις εἶχε κρατήσει εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν Γαλλίαν, συνετρίβετο ὡς ὕελος, εἰς τὴν τρομερὰν στιγμὴν τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς αὐτοσυντηρησίας, οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους τῆς ἡττημένης στρατιᾶς, εἶχον μέχρις ὑστάτης στιγμῆς αἰσθανθῇ ἐν αὐτοῖς πάλλουσιν τὴν καρδίαν τῆς Πατρίδος. Εἶχον παρῆρθε τὴν πρωίαν, μετὰ τὸ ὄπλον εἰς τὸν βραχίονα, εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς μάχης ἥτις ὑπῆρξε νίκη. Ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς δεκατιζόμενος εἶδε πολλάκις ὀρθούμενον πρὸ αὐτοῦ τὸ φάσμα τῆς ἡττης. Ἡ ἐπιμονή τοῦ Βελιγκτῶν, τοῦ αἰθροῦ δουκὸς, ἔσωσεν αὐτόν. Διὰ τοῦτο οἱ στρατιῶται τοῦ Βουλδου καὶ τοῦ Βλουῦχερ ἡδυνήθησαν νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ εὕρωσιν ὀρθίους τοὺς τελευταίους Ἀγγλους. Οἱ γρεναδιέροι τῆς φρουρᾶς μακρόθεν ἀκολουθοῦντες τοὺς ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου γιγαντώδεις ἀγῶνας, ἀκούοντες τὸν ἦχον τοῦ τουφεκισμοῦ ἐκ τῶν ἀριστερῶν, καὶ ἐκ τῶν δεξιῶν τὸν ἦχον τῶν πυροβόλων ὥσει ἀγγελόντων τὴν ἔλευσιν τοῦ Γρουσύ, οἱ γρεναδιέροι ἀνέμενον τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ ἐξώρμων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὅπως λάβωσι τὴν νίκην, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου εἶχεν ἐξέλθει ἡ μεσσία φυλακή. Ἀνυπόμονοι, οἱ ἀρχαῖοι στρατιῶται, ἔλεγον ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη διήρκει πολὺ καὶ ἡπόρουσαν πῶς ὁ Νεῦ δὲν εἶχεν εἰσέτι καταθράψει τοὺς δραγόνους τοῦ Πονσομβό, τὰ «κόκκινα παιδιὰ» τοῦ Βελιγκτῶν, καὶ τοὺς ἀνωχωρίτας τῆς Σκωτίας. Αἰφνης, περὶ τὸ τέρμα τῆς ἡμέρας, ὅπταν ἤλπιζον εἰσέτι ὅτι ἡδύναντο νὰ κερδίσωσι τὴν ἀγρίαν ἐκείνην μάχην, ἡ αἰφνιδία ἀφίξις τοῦ Βλουῦχερ, δὲ ὁ Λοβὼ δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ, ὅπως καὶ τὸν Βουλῶ, ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη εἰσβολὴ νέων στρατευμάτων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἡλλαξεν ἀποτόμως τὴν τύχην καὶ ἔσπειρε τὴν ἀταξίαν εἰς τὰς γαλλικὰς τάξεις. Ἐκ τῆς συμπαγοῦς ταύτης στρατιᾶς μόνον οἱ γρεναδιέροι τῆς φρουρᾶς ἔμενον ἀθι-

κται. Τὰ λοιπὰ σώματα, ἀπὸ πρῶϊας πάσχοντα, εὐρίσκοντο ἤδη συγκεχυμένα. Πέσοι, ἱππεῖς, θωράκοφοροι τοῦ Μιλῶ, εὐζῶνοι καὶ λοχχοφόροι τοῦ Νέϋ, πυροβοληταὶ καὶ γρεναδιέροι, πάντες συστρέφονται ἐκπληκτοὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν πρῶσιων στρατευμάτων, ἅτινα ἤρχοντο ἀπὸ τοῦ Πλανσενέ. Ἡ φρουρὰ τότε σχηματίζεται εἰς τετράγωνον. Ἡ παλαιὰ φρουρὰ προσπαθεῖ ν' ἀντιτάξῃ ἀνίστασιν ἀκατάβλητον εἰς τοὺς στρατιώτας τοῦ Βλουγχερ, καὶ εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς ἐκείνους τοῦ Βέλιγκτων, οἵτινες μετὰ θριαμβευτικῶν κραυγῶν κατέρχονται τοῦ ὁροπεδίου ὅπου κατέσφαζον αὐτοὺς οἱ Γάλλοι τὴν πρῶϊαν. Ἀπαθεῖς, ἀκίνητοι καὶ ἑτοιμοὶ οἱ γρεναδιέροι τῆς φρουρᾶς, σταθεροὶ ἀνέμειναν τὴν μεγάλην τοῦ ἐχθροῦ προσβολήν· τὰ τετράγωνα αὐτῶν, πόλεις ἀνθρώπων, κατασυντριβέντα ὑπὸ τοῦ πυρός, ἐστρέφοντο· κατεθραύσθησαν ὑπὸ τῶν σφαιρῶν καὶ διεσπάρησαν ἀφίσκιντα σωροὺς πτωμάτων ὅπως δεικνύσῃ τὴν θέσιν ἐν ᾗ ἐπολέμησαν. Τὰ τετράγωνα τὰ διοικούμενα ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Πτὺ καὶ καὶ Πορὲ Μορβάν, προσβλήθέντα καὶ ταῦτα, ἀνθίστανται ἀγρώχως κατὰ τῶν σφαιρῶν. Πέριξ αὐτῶν εἰς σωροὺς ἀνυψώθησαν οἱ νεκροὶ Ἀγγλοὶ, καὶ τὰ πτώματα τῶν Πρώσων. Ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν ἡρώων τούτων, ἐμάχοντο καὶ οἱ λοχαγοὶ Φουζερέλ καὶ Μαλαπέρ, ἐν τῷ κέντρῳ, μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα πέριξ τοῦ σηματοφόρου. Ὁρῶντες ἐκ τῆς μανίας, ἐξεσφενδόνιζον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τρομερὰς ὕβρεις ἀπολυμένες εἰς τὸν θόρυβον τῆς μάχης. Αἰφνης σφαῖρα προσέβαλλεν εἰς τὸ μέτωπον τὸν ἀξιωματικὸν Κροσιέ, ὅστις ἐκράτει τὴν τρίχρωμον σημαίαν. Γραμμὴ αἵματος ἐσχηματίσθη εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀνδρείου τούτου. Θανασίμως πληγεῖς, ἵστατο ὀρθίος καὶ προσκεκολλημένος ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς σημαίας. Αἰφνης οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ παρέλυσαν καὶ ἔπεσαν ἐν τῷ αἵματι τῷ βορβόρῳ.

— Φουζερέλ, ἀνέκραγεν ὁ Μαλαπέρ, Φουζερέλ, λάβε τὴν σημαίαν!

Ὁ Φουζερέλ ἔλαβε τὴν σημαίαν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ θνήσκοντος καὶ ἐδόνησεν αὐτὴν μετ' ὀργῆς ὑπεράνω τῶν τριχίνων πύλων, ποίῳ νὰ κροτώσῃν αἱ πύχαι αὐτῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς θερμῆς καὶ ζοφερᾶς ἐκείνης ἀτμοσφαίρας, ὡς ὕβρις καὶ πρόκλησις κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Σφαῖρα κατέρχουσε καὶ συνήρχε τὸν χρυσοῦν ἀστὸν, ὁ δὲ λοχαγὸς ἠσθάνθη ἐν τῇ χειρὶ πάλλουςαν τὴν σημαίαν, ἥτις ἔφριττεν ἐκ τῆς πληγῆς, ὥσπερ εἶχε ψυχὴν.

Οἱ Πρώσοι τότε προχωροῦντες βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς, ἀθρόοι ἤρχοντο κατὰ τοῦ τετραγώνου ὅπερ ἐκλινεν. Ἦδη στρατιῶται τινὲς περὶτρομοὶ ἐγκατέλειψαν τὸν ἡρωϊκὸν ὄμιλον καὶ ἀνέμιχθησαν εἰς τοὺς κραυγάζοντας καὶ φεύγοντας πρὸς τὸ Ζενάπ.

Τότε ὁ Φουζερέλ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουε μεγάλην φωνήν, ταυτοχρόνως ἰκετευτικήν καὶ ἐπιβλητικήν, μίαν κραυγὴν τοῦ

Μαλαπέρ, ὅστις τὸν διέτασσε νὰ σώσῃ τὴν σημαίαν.

Ἀστραπηδὼν ἠννόησαν ἀλλήλους. Τὸ πᾶν ἀπόλετο «Εἶνε πολλοί! εἶνε πολλοί!» ἔλεγεν ὁ Μαλαπέρ. Μετ' ὀλίγον οἱ Πρώσοι θὰ ἤρπαζον ἐκ τῶν θνησκόντων στρατιωτῶν τὴν σημαίαν τῶν γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς. Ἀλλ' ὄχι! Ποτέ! Ἐπρεπε νὰ τὴν καταστρέψωσιν. Ὁ Φουζερέλ ἔθραυσε τὸ ξύλον ἐπὶ πυροβόλου, ἐνῷ ἀφ' ἐτέρου ἀφῆρει τὸ μετὰξινον ὕψωμα.

— Θάψε τὴν, εἶπεν εἰς τὸν φίλον του.

Παρὰ τοὺς ποδας τῶν, ἐν μέσῳ τῶν πτωμάτων, εὐρίσκατο τεθραυσμένον περιμάκτρον πυροβόλου. Δι' αὐτοῦ ὁ Μαλαπέρ ἠνοίξεν ὁπλὴν ἀρχοῦντως βαθεῖαν ἐπὶ τοῦ βορβορώδους ἐδάφους, καὶ ὅποταν ἐτελείωσε, καλύπτων τὴν σημαίαν καὶ τὰ μετὰξινά τεμάχια διὰ χύματος ἐρυθροῦ ἐκ τοῦ αἵματος, ἠσθάνθη κλονισμὸν ἐπὶ τοῦ τάφου τούτου· εἶτα ὑψώσας τὰ ὄμματα πρὸς τὸν Φουζερέλ, ἤκουσε τὸν λοχαγὸν λέγοντα μεθ' ὑπερηφάνου χειρονομίας.

— Τώρα ζήτω ἡ Γαλλία! δυνάμεθα νὰ ἀποθάνωμεν!

Καὶ ἀμφοτέροι, μέσῳ τοῦ τρομεροῦ τουφεκισμοῦ καὶ τῶν θριαμβευτικῶν καὶ ὕβριστικῶν κραυγῶν τῶν νικητῶν, μέσῳ τῶν τρομερῶν θρήνων ἢ ἀπειλῶν τῶν ἡττωμένων, οἱ φλεγματικοὶ ἐκείνοι ἄνδρες, μειδιῶντες καὶ εὐτχεῖς, διότι ἔσωσαν τὴν Σημαίαν, ἔριψαν τὸ ξύλον αὐτῆς κατὰ πρόσωπον τῶν Πρώσων, οἵτινες ἐπυροβόλουν ἤδη τὸ τετράγωνον ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Ἦδη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Βατερλώ δὲν ἔμενεν εἰμὴ τὸ τελευταῖον τετράγωνον ὅπερ διέκειτο ὁ Καμπρών, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου Ναπολέων ὁ πρῶτος ἠθέλησε νὰ καταφύγῃ ὅπως ἀποθάνῃ. Οἱ ὕστατοι πολεμισταὶ τῆς μεγάλης στρατιᾶς εἶχον καταθραυσθῇ, εἶχον πέσει ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ δὲν εἶχον ἡττηθῇ.

Ὁ Φουζερέλ καὶ ὁ Μαλαπέρ ἀφρέθησαν ὡς νεκροὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου.

Πληγωμένοι ἀμφοτέροι, ἐπὶ πολὺ ἔμειναν κεχωρισμένοι. Εἶχον μεταφέρει αὐτοὺς εἰς ἀγροτικὰ κτήματα καὶ περιποιηθῇ κατὰ τὸ δυνάτον. Οἱ χωρικοὶ εὐρόντες αὐτούς, τοὺς εἶχον λάβει ἐκ τοῦ πεδίου ἡμιγύμνους καὶ μὲ τὰ θυλάκια κενωθέντα ὑπὸ τῶν κλεπτῶν, ὥστε ἐδέησε μετὰ τὴν θεραπείαν, πεζῇ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα, ἀπὸ σταθμὸν εἰς σταθμὸν, ὁμοιάζοντας μᾶλλον ἐκπίτας ἢ στρατιώτας. Ἀλλὰ τί! ἠσθάνοντο ὅτι ἦσαν πλουσιώτατοι, διότι ὡς φιλάργυροι εἶχον θάψει τὸν μόνον θησαυρὸν ὃν ἐξετίμων ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὅστις παρίστανε τὴν ἐθνικὴν τιμὴν, ἔφερε τὰ γαλλικὰ χρώματα, εἰς αὐτοὺς δὲ ἐφάνετο ὡς ζωντανὴ τῆς πατρίδος εἰκὼν.

Ὅποταν ἐνεθυμοῦντο τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἡμέραν, ἢ μᾶλλον τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν ἀμυραν, καθ' ἣν τὸ πᾶν εἶχεν ἀπολεσθῇ, καθ' ἣν ἔχοντες τὸν θάνατον πέριξ αὐτῶν εἶχον ἀντιστῇ μέχρις ὕστατων, μὲ

τὸ αἷμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν ὕβριν εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν κεκμηκυῖαν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους, ὅπερ θὰ προετίμων νὰ θραύσωσι μᾶλλον ἢ νὰ παραδώσωσιν ὅπερ ἔσαν ἀνεπὸλουν τὴν τελευταίαν σκηνὴν τοῦ δράματος, εἰς ᾗ εἶχον λάβει ἐνεργὸν μέρος, τοὺς διαφόρους σωροὺς τῶν νεκρῶν, τὸν ἀνάπτοντα ἐκείνον οὐρανόν, τὴν ἀπειρον πεδιάδα, τὴν πληθύν τῶν ἐρυθρῶν ἀγγλικῶν στολῶν καὶ τῶν μελανῶν τῶν Πρώσων, τὴν γραμμὴν ἐκείνην τοῦ πυρός τὴν περιβάλλουσιν τὸ τετράγωνον, ὅπερ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἀποθάνῃ, εἶτα τὴν ἐσχηματίζουσαν σημαίαν καὶ τὸ τεθραυσμένον αὐτῆς ξύλον, τὸ λάβειν ἐκείνο ὅπερ εἶχον διαφιλονεικῆσαι καὶ σώσει ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἐχθροῦ, ὅποταν ἔλεγον «ἐπράξαμεν τοῦτο!» ὁ Φουζερέλ καὶ ὁ Μαλαπέρ ἀνύψουν τὸ μέτωπον, παρστήρουν ἀλλήλους μετ' ὀφθαλμῶν λαμπρόντων καὶ ἔτεινον τὰς χεῖρας ἐπαναλαμβάνοντες: «Τούλάχιστον δὲν τὴν ἐπῆραν τὴν Σημαίαν τῶν γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς!»

Ἡ ἰδέα ἐκείνη ἦτο ἡ παρηγορία, τὸ κατόρθωμα ἐκείνο ἦτο ἡ ζωὴ τῶν. Παρητηθέντες ἤδη καὶ ἀπόμαχοι, ἔλεγον ὅτι ἐκείνοι μόνον, διὰ μιᾶς ἐμπνεύσεως καὶ συμφωνίας, ἔσωσαν τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ συντάγματος. Διὰ τοῦτο ὅποταν ὠμίλουν περὶ τοῦ παρελθόντος τούτου, οἱ δύο λοχαγοὶ ἐμειδίαν, ὁ Φουζερέλ ἔτριβε τὰς χεῖρας, ὁ δὲ Μαλαπέρ θωπεύων τὸν μύστακα, ἔλεγε: — «Ἐμπρὸς γέρω μου, ἐν ποτήριον μαδέρας εἰς ὑγείαν τῆς Σημαίας! δὲν δύνασαι νὰ τῆς τὸ ἀρνηθῇς!»

— Οὕτω ἔζων μετρίως, γαλήνιοι καὶ εὐχαριστημένοι, οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, οἵτινες εἶχον ἀνοίξει τὰς φλέδας τῶν ὅπως παρὰσχῶσι πορφύραν εἰς τινὰ λοχαγὸν ἀσημον, καὶ οἵτινες θὰ ἐδίδον τὴν ἐκυτῶν ζωνὴν ὅπως ἀποτρέψωσι τὴν ἡτταν τῆς Γαλλίας.

Ἐπεται συνέχεια.

Ι. Δ. Ζ.

Παρόραμα. — Ἐν σελ. 727. στήλ. 3, στίχ. 33. ἀντὶ Κυρὼρ ἀνέγν. Κυρὼρ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαθιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 41) Δρ. 6 [6.60]

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ἐαθιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 6)..... Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραι ν τῆς Βασιλίσσης—Ὁ Ἀγγέλο· Πιτοῦ—Ἡ Κόρη Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρυθροῦ Ὀϊκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (ἅπαντα συνέχεια)..... Δρ. 25 [30]

«Παρίσιον Ἀπόκρυφον», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετὰφρασίς Ἰσιδώρου Ι. Σκυλίση (τόμοι 40)..... Δρ. 5 [7]

«Αἱ Ρωσίδες Παρθένοι ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσῶν» (τόμοι 2)..... Δρ. 3 [3.30]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]